

4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym posiłkowy tok rozumowania Komisji jest błędny.
 - Komisja błędnie odrzuciła dowód w postaci opinii biegłych przedstawiony przez Irlandię, zgodnie z którą nawet gdyby należało zastosować zasadę ceny rynkowej (z czym Irlandia się nie zgadza), podatkowe traktowanie ASI i AOE było zgodne z tą zasadą.
5. Zarzut piąty, zgodnie z którym alternatywny tok rozumowania Komisji jest błędny.
 - Komisja błędnie twierdzi, że zasada ceny rynkowej jest inherentna dla prawa irlandzkiego, że sekcja 25 została nieprawidłowo zastosowana oraz że sekcja 25 przyznaje niedopuszczalną swobodę uznania. Sekcja 25 nie przyznaje takiej swobody uznania Revenue Commissioners.
6. Zarzut szósty, zgodnie z którym Komisja naruszyła istotne wymogi proceduralne.
 - Komisja na żadnym etapie dochodzenia nie wyjaśniła w jasny sposób swojego stanowiska w zakresie pomocy państwa, a decyzja zawiera ustalenia co do okoliczności faktycznych, co do których Irlandia nigdy nie miała okazji ustosunkować się. Komisja naruszyła obowiązek dobrej administracji, nie działając w sposób bezstronny ani zgodnie z ciężącym na niej obowiązkiem staranności.
7. Zarzut siódmy, zgodnie z którym Komisja naruszyła zasadę pewności prawa i zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań.
 - Komisja naruszyła zasadę pewności prawa i zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań powołując się na rzekome zasady prawa Unii, nigdy wcześniej niezdefiniowane. Są to nowe zasady, a ich zakres i skutki są całkowicie niepewne. Komisja powołuje się na dokumenty OECD z 2010 r., lecz (nawet gdyby były wiążące) dokumenty te nie były możliwe do przewidzenia w 1991 i 2007 r.
8. Zarzut ósmy, dotyczący braku właściwości Komisji w zakresie przyjęcia decyzji i zgodnie z którym Komisja naruszyła art. 4 i 5 TEU oraz zasadę autonomii podatkowej państw członkowskich.
 - Komisja nie jest właściwa, zgodnie z zasadami dotyczącymi pomocy państwa, aby jednostronnie zastąpić pogląd państwa członkowskiego na temat geograficznego zakresu i geograficznych granic kompetencji podatkowej państw członkowskich własnym poglądem. Celem zasad w zakresie pomocy państwa jest stawianie czoła działaniom państw prowadzącym do przyznania wybiórczej korzyści. Zasady te nie mogą z uwagi na ich charakter rozwiązać problemu różnic między systemami podatkowymi na poziomie ogólnym.
9. Zarzut dziewiąty, zgodnie z którym Komisja w oczywisty sposób naruszyła art. 296 TFEU oraz art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
 - Komisja w oczywisty sposób naruszyła ciężący na niej obowiązek przedstawienia jasnego i jednoznacznego uzasadnienia decyzji, poprzez jednoczesne powołanie się na wyraźnie różniące się stany faktyczne, zaprzeczając sobie w kwestii źródła zasady, którą miałyby naruszyć Irlandia oraz sugerując, że Irlandia przyznała pomoc w związku z zyskami podlegającymi opodatkowaniu w ramach innych jurysdykcji.

Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2016 r. – QC/Rada Europejska

(Sprawa T-834/16)

(2017/C 038/49)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: QC (Lesbos, Grecja) (przedstawiciel: C. Ladis, adwokat)

Strona pozwana: Rada Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności „Oświadczenia UE-Turcja” z dnia 18 marca 2016 r., opublikowanego tego samego dnia w komunikacie prasowym nr 144/16;

- stwierdzenie nieważności wszystkich skutków wywartych przez to oświadczenie;
- rozpoznanie sprawy w trybie przyspieszonym;
- zarządzenie natychmiastowego zawieszenia wykonania porozumienia.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy oparty na argumentach, że porozumienie narusza istotne wymogi proceduralne i prawo materialne oraz jest obciążone nadużyciem władzy.
2. Zarzut drugi oparty na stosownych i wiarygodnych raportach Amnesty International, które potwierdzają wspomniane powyżej naruszenia, a także kryzys humanitarny spowodowany porozumieniem.
 - Stosowanie porozumienia, które strona skarżąca uznaje za prawdziwą umowę międzynarodową, spowodowało systematyczne niestosowanie reguł dotyczących azylu oraz bezpośrednie naruszenie konwencji z Genewy.
3. Zarzut trzeci oparty na nocie informacyjnej posłów europejskich Konfederacyjnej Grupy Zjednoczonej Lewicy Europejskiej.
 - Porozumienie stanowi „poważne i stałe naruszenie” wartości Unii.
4. Zarzut czwarty oparty na orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka.
 - Skarga zawiera także twierdzenie, udowodnione na szczeblu międzynarodowym, że Turcja nie jest „krajem bezpiecznym” zważywszy na stosowanie tortur i liczne przypadki skazania z tytułu naruszenia praw człowieka.
5. Zarzut piąty oparty na TFUE.
6. W skardze została skrytykowana okoliczność, że oświadczenie, błędnie oznaczone takim mianem, zawiera wyraźne naruszenie części piątej tytułu V TFUE dotyczącej umów międzynarodowych.
7. Zarzut szósty oparty na Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.
 - Porozumienie narusza ponadto prawo międzynarodowe praw człowieka, w tym postanowienia Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, dotyczące zarówno samej godności ludzkiej, jak i wyraźnego zakazu „wydań zbiorowych”. W szczególności w skardze podkreślono nieświadome naruszenie lub umyślne niestosowanie wyraźnie wymienionych dyrektyw, które wymagają od Unii stosownej reakcji wobec „masowego napływu” osób na jej granicach, zwłaszcza gdy osoby te są w delikatnej sytuacji, a także dyrektyw, które regulują procedurę przyznawania ochrony międzynarodowej i prawa azylu.
8. Zarzut siódmy oparty na dokumentach organizacji zawodowych oraz innych wiarygodnych organizacji.
 - W skardze wskazano ponadto, że w drodze spornego porozumienia Unia Europejska spowodowała zarówno w Grecji, jak i w Turcji ogromny napływ osób, które żyją w żałosnych warunkach i w braku wszelkich praw, nie biorąc pod uwagę okoliczności, że mogą być już one ofiarami złego traktowania ze strony sił porządkowych.
 - Wreszcie skarga opiera się na stwierdzeniu, że w obliczu katastrofalnej sytuacji ludzkiej i społecznej Unia Europejska naruszyła w oczywisty sposób ciężące na niej obowiązki wynikające z prawa Unii i prawa międzynarodowego.

Skarga wniesiona w dniu 28 listopada 2016 r. – Królestwo Szwecji/Komisja Europejska

(Sprawa T-837/16)

(2017/C 038/50)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Szwecji (przedstawiciele: A. Falk i F. Bergius, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska